

Tình Yêu Trên Đỉnh Thông Reo

Tôn-Nữ Mai-Tâm

Kỷ niệm thời SV ở ĐHX Trương Vĩnh Ky, Đà Lạt...

Tôn-Nữ Mai-Tâm

(Sinh viên Chính Trị Kinh Doanh Viện Đại Học Dalat)

Đã hơn tuần nay, Hoàng Mai không nhận được thư nào của người yêu cả, thay vì hầu như mỗi hai ngày anh nhận được một lá thư xanh. Anh nóng lòng không biết có điều gì bất an xảy ra cho Uyển Nhi không? Có phải vì quá bận học mà nàng bị đau chẳng?

Sáng hôm nay, Hoàng Mai nhận được điện tín của Uyển Nhi. Thật là bất thường, anh vội vã mở ra đọc. Một hàng chữ ngắn nháy múa chập chờn trước mắt anh: “Tuần tới em phải về Huế gấp, anh có đến thăm em được không?” Hoàng Mai suy nghĩ và hoang mang, anh không hiểu tại sao người yêu phải ngưng học để về Huế? hẳn phải có chuyện gì quan trọng lắm, tại sao Uyển Nhi không cho anh biết rõ hơn? Bức điện tín ngắn không lời giải thích càng làm Hoàng Mai bối rối thêm. Tuần tới Uyển Nhi sẽ về Huế ư! Hoàng Mai hiểu lòng mình đối với Uyển Nhi và anh cảm nhận được tình yêu của Uyển Nhi dành cho mình. Anh biết mình yêu người con gái có mái tóc thề buông xõa ngang lưng, có giọng nói làm anh không thể quên “dù bao nhiêu thập niên sau này”. Anh yêu nàng với tất cả nhiệt tình của một người thanh niên biết yêu và có trách nhiệm, anh trân quý mối tình của hai người dành cho nhau. Nhớ lại lòng mình đã nao nức thế nào khi bước vào cổng trường Võ Bị, và qua những năm được trui rèn trí lực, không chỉ trong các lĩnh vực quân sự và văn hóa, mà còn bao gồm các lĩnh vực liên quan đến Tổ-quốc, Danh-dự và Trách-nhiệm của một cấp chỉ huy trên đất nước trong thời chiến, Hoàng Mai đã ra trường với một ước mơ “phải có danh gì với núi sông”. Nuôi ước mơ này, anh đã dẫn thân vào đời binh nghiệp, vào sinh ra tử cùng với binh sĩ Biệt Động Quân ngoài chiến trận, hết chiến trường này qua chiến trường khác. Qua những năm tháng gian khổ với đơn vị tác chiến, sát vai cận kề với cái sống và cái chết cùng anh em chiến binh mũ nâu, anh như được bồi dưỡng thêm nghị lực để dẫn thân xây đắp một tương lai tươi sáng hơn cho đất nước thương yêu.

Giờ đây, cũng cùng một tấm lòng nhiệt thành ấy đối với người yêu, anh quyết định cầm tờ điện tín trong tay, đi tìm vị Liên Đoàn Trưởng để xin 5 ngày phép đặc biệt. Đọc dòng điện tín và hiểu được hoàn cảnh và tính cấp bách của vấn đề, ông đã chấp thuận cho anh đi phép với nụ cười thông cảm trên môi.

Cầm giấy phép trên tay, anh vội vàng quay về phòng làm việc ở hậu cứ, dặn dò vài lời với một vài sĩ quan cấp dưới, cho họ biết anh phải đi Đà Lạt gấp sáng mai. Vị sĩ quan thân tình với anh hiểu rõ, cười: “mới vắng thư của nàng có mấy ngày mà Hoàng Mai đã cuống lên rồi.” Anh mỉm cười chấp nhận....

Hoàng Mai lấy vài ngày phép - chỉ năm ngày thôi- chuẩn bị gấp để ngày mai anh sẽ đi thăm người yêu đang học ở xứ hoa anh đào. Vẫn biết cuộc đời lính anh dành cho tổ quốc là trên hết, và bổn phận của người lính mũ nâu đối với đơn vị tác chiến của mình luôn là ưu tiên hàng đầu, nhưng giờ đây, việc nghỉ phép cũng quan trọng không kém, và hơn nữa, cần thiết và gấp rút. Lòng bồn chồn, Hoàng Mai cần phải hiểu rõ điều gì đã khiến Uyển Nhi gửi điện tín, việc chưa từng xảy ra kể từ khi yêu nhau. Anh nghĩ thầm trong bụng là mình phải tìm hiểu nguyên nhân tại sao

Uyển Nhi phải về Huế gấp như vậy, sau đó anh mới có thể yên tâm để phục vụ đơn vị.

Sau Mậu Thân đợt một và đợt hai, tình hình an ninh chung rất căng thẳng, chiến sự mỗi lúc một nóng bỏng, việc di chuyển xa sẽ là một vấn đề khó, anh lại là lính của đơn vị tác chiến mũ nâu, thứ lính mà kẻ địch “mê” lắm, thích săn bắt bằng mọi giá. Anh soạn hành lý đơn giản, gọn nhẹ, mọi thứ để trong ba-lô, gồm hai trái lựu đạn và một khẩu súng lục dùng để xử dụng lúc cần, vài gói thuốc lá, chiếc áo khoác mỏng, đôi giày da cùng một bộ đồ civil để đi chơi với người yêu, chiếc áo ngắn tay màu xanh mà nàng rất thích, anh không quên hộp “gum” bạc hà dành cho nàng. Đời người lính mũ nâu là vậy, đi đâu cũng phải phòng xa, ngay cả khi đi thăm người yêu cũng phải nghĩ đến chuyện phòng thân, giữ an toàn cho chính mình, và cho uy danh của Binh Chung mà anh rất yêu quý.

Người tài xế đưa anh ra Phi Trường Cù Hanh, phi trường chính của Quân Đoàn 2 tại Pleiku. Sau khi làm thủ tục giấy tờ, và chờ gần một tiếng, anh đã ngồi trong lòng chiếc Caribou với mấy chục quân nhân Việt, Mỹ bay đi Nha Trang. Khoảng một giờ sau thì máy bay hạ cánh. Theo đoàn người lũ lượt đi vào phòng booking, Hoàng Mai nhanh chóng được gọi đáp chuyến Caribou kế tiếp đi Dalat, sẽ đáp xuống phi trường Cam Ly.

Ngồi trên máy bay, anh cảm thấy vui vì chỉ còn một thời gian ngắn nữa là anh sẽ gặp người em yêu quý của mình rồi. Anh nghĩ, mình lên thăm bất ngờ chắc nàng sẽ vui và cảm động lắm. Hoàng Mai đếm từng giờ, từng phút, sự xa cách nhau làm cho cuộc sống của anh trở nên trống vắng và

khô khan chừng nào, thì bây giờ nó trở nên nao nức và rộn ràng chừng nấy.

Chiếc Caribou bay lên cao, càng lúc càng thu ngắn quãng thời gian còn lại. Phía bên dưới toàn một màu xanh, khi máy bay lao vào trong những đám mây trắng. Bỗng nhiên, khi gần đến Đà Lạt, máy bay chao đảo, khi bỗng lên cao, khi thụt xuống thấp bất thường, làm mọi người khó chịu và lo lắng.

Tiếng viên phi công vang ra từ chiếc máy phóng thanh nhỏ:

- Sương mù dày quá, quý vị ngồi đúng vị trí và buộc giầy an toàn nhé.

Gần đến Cam-ly rồi, Hoàng-Mai nhìn ra bên ngoài chiếc cửa sổ nhỏ, anh không thấy gì ngoài một màu trắng đục. Máy bay cứ vằn vữa mãi trên không, tiếng viên phi công lại vang ra:

- Sương mù như vậy sợ không thể đáp xuống được.

Hoàng Mai có cảm giác tim mình như thắt lại – Không thể đáp xuống được ư!

Viên phi công cố gắng bay vòng quanh nhiều lần trên cao, để thử tìm xem có nơi nào sương mù mỏng hơn, hầu ông có thể cho máy bay hạ cánh được. Khoảng 10 phút sau, tiếng trong máy lại phát ra:

- Chúng ta phải quay trở về Nha Trang thôi, không thể đáp xuống được. Đợi ngày mai, may ra trời tốt hơn.

Chiếc máy bay quay ngược trở về Nha Trang, đành chịu thôi, anh làm gì được bây giờ! Vậy là mất một ngày, chỉ còn có bốn ngày phép nữa mà thôi. Nhảy xuống khỏi máy bay với vẻ mặt thất vọng, Hoàng Mai gật đầu chào, viên phi công bắt tay anh:

- Ngày mai ra đây sớm nghe bạn, tôi sẽ cố gắng bay lúc trời chưa lên nắng.

Hoàng Mai mang ba-lô lên vai, đi vòng quanh phòng đợi, tìm chỗ nghỉ. Đợi lính là vậy, phải luôn quen với những bất trắc có thể xảy đến. Anh ăn tối ngay ở phòng đợi, rồi dựa lưng nơi chiếc ghế dài trong phi trường, qua một đêm dài chờ sáng, vì anh không muốn đi đâu xa, sợ trễ chuyến bay. Ngả đầu trên thành ghế, Hoàng Mai lấy bao thuốc trong túi áo ra, rút một điếu bắt đầu hút, ánh mắt xa xăm, thả hồn theo làn khói thuốc... Nhớ Uyển Nhi quá, em đang làm gì giờ này? Có biết là anh đang cô đơn và nhớ em lắm không? Anh lại mỉm cười nhìn bao thuốc lá có hàng chữ Pallmall, mà có lúc người yêu chỉ bao thuốc lá và hỏi anh:

- Đố anh, tên bao thuốc có nghĩa gì?

Rồi nàng nghiêng đầu, ghé sát tai Hoàng Mai:

- Mấy bạn trong cư xá em nói đó là chữ viết tắt của câu “Phòng Anh Lạnh Lẽo, Môi Anh Lạnh Lùng”.

Nói xong, Uyển Nhi dấu mặt mình trong mái tóc dài ánh mượt, liếc nhìn anh tinh nghịch....

Mơ mơ màng màng, trời mới vừa hừng sáng, khi đèn của quầy booking bật sáng thì Hoàng Mai cũng vội đứng dậy, bước tới xếp hàng để được ghi tên vào danh sách đi Đà Lạt. Anh bước ra khỏi phòng đợi thì cũng vừa lúc gặp viên phi công hôm qua xuất hiện, tươi cười dơ tay chào với câu nói vắn tắt: “Mình sẽ cất cánh sớm!” Hoàng Mai cười vui bước theo viên phi công lên chiếc Caribou. Trên chuyến bay chỉ có vài người, còn lại là những bưu kiện chiếm phần lớn lòng máy bay. Trước khi bước vào phòng lái, viên phi công nói với lại với anh:

Yên chí đi bạn, không lý mình xui đến nỗi phải quay về lần thứ hai!

Hai người trao đổi những nụ cười cảm thông nhau vì viên phi công biết anh lên Đà Lạt để thăm người yêu. Lòng vui và nhớ Uyển Nhi, Hoàng Mai thầm nghĩ mình sắp gặp người yêu rồi... Trời se lạnh, bầu trời đầy sương mù, một màu đục mờ còn tệ hơn ngày hôm qua, Hoàng Mai lo lắng, bồn chồn, ước chi mình có thể thổi cái màng trắng xóa đó bay đi nơi khác được.

Chiếc Caribou cố gắng cất cánh bay lên. Càng lên cao sương càng dày đặc, không thấy gì ngoài một màng trắng đục, viên phi công bay một vòng ngắn, rồi ông đành cho máy bay hạ xuống từ từ, ông lắc đầu nói qua máy:

- Trời như vậy nguy hiểm lắm, không thể bay được.

Hoàng Mai im lặng, thất vọng quá, nói gì được bây giờ! Chiếc máy bay trở về vị trí ban đầu và dừng hẳn lại.

Ngày mai! Không thể được, hôm nay là ngày nghỉ thứ hai rồi, anh chỉ còn có ba ngày phép nữa mà thôi: một ngày về, và hai ngày còn lại dành cho em. Anh phải làm gì bây giờ?

Đứng ở sân bay, anh tần ngần suy nghĩ... Hãy còn sớm lắm. Một ý nghĩ thoáng nhanh qua đầu anh: “Với mùa sương mù như vậy, chưa chắc máy bay đã bay được, mà mình lại mất thêm một ngày nữa. Không thể để mất cơ hội này, vì còn lâu lắm mới có ngày phép trở lại. Nếu mình không gặp được người yêu trước chuyến đi về Huế lần này của nàng thì... sẽ ra sao? Nghĩ tới đây Hoàng Mai lo lắng, và càng nóng lòng muốn biết thêm về lý do Uyên Nhi phải về Huế, mà trong tờ điện tín ngắn gửi cho anh nàng không giải thích gì... Anh phải quyết định nhanh, giờ chỉ có một cách là liệu mình đi xe đò. Hoàng Mai cũng hiểu như vậy là đùa với nguy hiểm, mà theo lý trí của người lính mũ nâu thì anh không nên làm như vậy. Tính mạng anh sẽ không an toàn nếu gặp địch giữa đường. Nhưng... nếu không đi thì... khi nào mới lại gặp được người yêu! Bất đắc dĩ anh phải liều thôi, anh nhất quyết phải đi... anh tin chắc trong mọi việc xảy đến, anh sẽ biết cách ứng phó. Vả lại, con tim có lý lẽ riêng của nó.

Hoàng Mai thay vội bộ đồ civil, với chiếc quần tây màu xám đậm cùng chiếc áo xanh ngắn tay. Anh thay đôi giày da, rồi vội vã nhờ người quen chở ngay đến bến xe đò. Con đường anh dự định đi sẽ rất dài và đầy nguy hiểm. Nếu đi bằng máy bay từ Nha Trang lên Đà Lạt sẽ rất mau vì đoạn đường chim bay ngắn lắm, nhưng đường xe đò rất khó khăn, nhiều nguy hiểm cho người lính như anh, bởi xe phải quanh qua Phan Rang, rồi mới đổ lên Đà Lạt, như là một đường tam giác, lại toàn là đường đèo với núi non hiểm trở cùng cây cối rậm rạp hai bên. Những khu rừng này là nơi địch quân thường lợi dụng chặn xe đò để tuyên truyền và thu thuế...

Anh suy nghĩ, nếu có gì bất trắc thì đã có hai trái lựu đạn mà anh đã thủ sẵn, khẩu súng lục cũng để phòng thân, tuyệt đối không để lọt vào tay địch.

Anh đến vừa đúng lúc, họ nhét anh ngồi giữa hai bà lớn tuổi. Trông anh thư sinh, lịch sự, hiền lành, không ai biết anh là quân nhân.

Bác tài xế dặn dò:

- Độ này tình hình hay lộn xộn, đường đi hay bị đắp mô. Nhưng xin bà con cô bác đừng xôn xao, có gì thì cứ ngồi yên.

Hoàng Mai im lặng, anh không muốn suy nghĩ nhiều. Yêu và nhớ Uyên Nhi quá đi mất, biết làm gì khác hơn! Tình yêu có mãnh lực khiến Hoàng Mai bất chấp tất cả...

Chiếc xe đò lăn bánh trên con đường dài, và sẽ còn rất dài... qua rừng này tới rừng khác. Hoàng Mai lim dim đôi mắt, anh đã tính thầm trong đầu là anh sẽ làm bộ ngủ say. Nếu chuyến xe bị chặn lại với bất cứ lý do nào, anh vẫn cứ ngồi yên. Nhưng nếu mọi người bắt buộc phải xuống khỏi xe, thì chắc chắn anh sẽ phải cần đến hai trái lựu đạn. Sau cặp kính mát, anh đang hé mắt quan sát chung quanh để xem chừng động tĩnh. Sau khuôn mặt trầm lặng, bình thản đó, anh như con cọp đang thu mình rình mồi, luôn thủ thế sẵn sàng đối phó với những bất trắc có thể xảy đến. Chân anh kẹp sát ba-lô có dấu hai trái lựu đạn bên trong, miệng túi hé mở sẵn sàng. Bàn tay phải của anh luôn ép sát vào cây súng lục mà anh đã bí mật lặn trong lưng quần.

Trời đã ngả chiều, không gian im lặng nặng nề. Bác tài xế mồ hôi chảy dài, cố bình tĩnh lái xe, còn khách thì ai cũng có vẻ lo lắng. Vài người lâm râm khẩn vái, trong khi những hàng cây trùng trùng điệp điệp, lạnh lùng cuốn hút ngược chiều. Bác tài xế quay lui nói:

- Sắp đến Đèo Ngoạn Mục rồi, khúc này nguy hiểm lắm, đường đi sẽ vòng vo lên cao. Các xe hay bị chặn lại để lục soát ở đoạn đường này. Bà con cô bác làm ơn ngồi yên cho... Tuyệt đối giữ trật tự và im lặng dùm cho tôi.

Chiếc xe đò vẫn từ từ trườn trên con đường đèo nổi tiếng đẹp. Cái tên Bellevue, Đèo Ngoạn Mục, đã nói lên vẻ đẹp thiên nhiên của nó. Đèo dài khoảng 18,5km, đường rất dốc, chỗ thấp nhất là 200m, mà đỉnh đèo có độ cao là 980m. Con đường uốn lượn khúc khuỷu hướng lên núi cao. Sườn núi khi to khi nhỏ không đều nhau, nét đẹp vừa hùng vĩ, chen lẫn vẻ lãng mạn, quyến rũ đặc biệt của nó. Con đường đèo thật nguy hiểm. Mọi người đều hồi hộp, đứng tim, bởi từ trên cao nhìn xuống là bờ vực dốc đứng, sâu thẳm, lấp ló những đầu ngọn thông; nhìn xa xa, những sợi khói lãng đảng, chập chờn bay lên từ những túp chòi tranh nhỏ như

được dính trên sườn đồi phía dưới.

Thời gian như ngưng đọng... Cây lá toàn một màu xanh vây kín, bí ẩn che khuất tầm nhìn xa. Xe chậm chạp bò lên dốc. Các đoạn quanh khúc khuỷu rất gắt, vách đèo sườn sừng ngất cao, hai bên có những tảng đá nhọn, một vài thác nước cắt ngang vách núi. Trong xe mọi người im lặng, ít ai dám nhìn ra hai bên. Phía trước xe, con đường dốc ngược, dài như vô tận. Mỗi một lúc lâu sau xe mới trèo lên được đỉnh đèo. Mọi người cảm thấy choáng ngợp, khi thấy những cụm mây mịt mù che khuất đỉnh núi. Chiếc xe lại từ từ bò xuống con dốc ngoằn ngoèo, làm mọi người như nín thở... Xe vượt ra khỏi góc núi rồi chạy xuống con đường vòng quanh phía trước, với những sườn núi như chồm hẳn ra bên ngoài, gió thổi tạt mạnh rào rạt hai bên lưng xe.

Bác tài xế lau mồ hôi lấm bẫm với riêng mình:

- Ráng lên, ráng lên.

Mọi người im lặng, không gian như lắng đọng... Một lúc sau, xe lăn bánh vào con đường thẳng và êm hơn, nhiều rừng đầy cây thông thẳng cao vút, không khí thay đổi mát lạnh dễ chịu. Xa xa có vài người lính mặc áo hoa rừng vác súng đứng canh hai bên đường. Bác tài xế thở phào:

- Yên rồi bà con cô bác ơi!

Mọi người thở một hơi dài nhẹ nhõm, như để trút hết nỗi lo âu, nét mặt họ dịu lại, mất đi vẻ căng thẳng. Họ bắt đầu trò chuyện huyên thuyên, lấy trái cây và bánh kẹo ra mời nhau ăn vui vẻ.

Hoàng Mai ngồi thẳng lên, khi anh biết sự nguy hiểm đã qua. Nếu những người trong xe biết rõ anh là ai, thì anh cũng đủ gặp rắc rối vì anh đã mang nguy hiểm đến cho họ. Nghĩ lại, anh thấy mình đã quá liều, nếu VC bắt

được anh thì chúng cũng sẽ biết anh là lính, và chắc chắn anh khó trốn thoát khỏi tay bọn chúng.

Bên ngoài cửa sổ xe, cảnh hai bên đệp như tranh vẽ, hoang sơ, thanh thoát, lãng mạn. Toàn một màu xanh lá cây mát mắt, thỉnh thoảng có những dòng nước nhỏ nhỏ như giải lụa vắt ngang qua các tầng đá bên đường, chen lẫn một vài cụm hoa dại. Lòng anh chợt lâng lâng, ngây ngất nhớ đến người yêu...

Đến Đà-Lạt trời đã chạng vạng, anh vội vàng xuống xe đến khách sạn gần đó để thuê phòng, bỏ ba-lô và “mấy món phòng thân” lại, rồi anh bước ra khóa cửa, và đi ngay đến cư xá nằm trên đồi thông để thăm người yêu.

Khi Uyển Nhi bước ra, thẳng thốt vui mừng, bốn mắt nhìn nhau. Chỉ một cái nhìn đủ để làm anh vơi đi bao nỗi nhớ nhung, xoa dịu những căng thẳng do đoạn đường anh vừa trải qua... Bước ra bên ngoài, vòng tay dành cho nhau mặn nồng thắm thiết, tình nồng cháy thế chỗ cho sự chờ mong... Người yêu ơi, em đâu biết là anh vừa trải qua sự nguy hiểm cực độ để đến thăm em! Rồi chỉ có hai ngày ngắn bên nhau là anh lại phải trở về Pleiku với trách nhiệm và bốn phận... Thời gian ngắn ngủi quá, có đủ để làm vơi đi sự nhớ thương trong anh và em hay không?

Hai người đi chậm chậm xuống con đường dốc đầy gió lạnh trước cư xá, băng ngang qua con đường nhỏ đầy quán ăn về khuya, để đến khu phố Hoà Bình. Thành phố giờ này vắng ít người, nhưng mang vẻ đẹp tây phương quý phái. Sương mù dày đặc, ánh đèn vàng mờ ảo rơi xuống họ, khiến bóng hai người trải dài, quyện vào nhau trên đường phố đêm, im lặng. Tay trong tay, họ chỉ cần có nhau... Trời lạnh, họ đi sát bên nhau, kể cho nhau nghe những nỗi nhớ nhung, những ước mơ cho tương lai... Uyển Nhi cho anh biết là gia đình muốn nàng về Huế để “tính chuyện” cho nàng

với một người đi du học ở ngoại quốc, dù biết mẹ rất thương mình và không bao giờ ép buộc, nhưng bà muốn chính nàng phải trả lời dứt khoát rõ ràng. Tuy biết rõ lòng mình yêu anh như thế nào, cuộc đời Uyển Nhi không thể sống thiếu anh được, nhưng... nàng rất cần sự hiện diện của anh để giúp nàng thêm nghị lực, và tự tin khi trả lời với mẹ, cùng giải thích rõ cho gia đình hiểu là những gì nàng lựa chọn cho tương lai thì nàng sẽ tự chịu trách nhiệm, và xác quyết tình yêu nàng dành cho anh.

Hoàng Mai giật mình, nếu kỳ này anh không đi thăm người yêu thì không biết mối tình của anh và nàng hằng vun đắp sẽ chuyển hướng như thế nào? Anh và nàng rồi sẽ ra sao? Nắm chặt tay Uyển Nhi, anh thầm cảm ơn Trời đã cho anh có những ngày nghỉ phép đầy ý nghĩa và thật đúng lúc bên người yêu, vì nàng là một trong những động cơ chính giúp anh có thêm nghị lực dành cho cuộc chiến gian nan. Hoàng Mai vui với quyết định kịp thời đã giúp cho mối tình của hai người có một tương lai vững chắc hơn.

Tay trong tay, tim Uyển Nhi thổn thức như ngừng đập khi nghe anh kể về chuyến đi đầy nguy hiểm vừa qua, nếu anh có chuyện gì thì... Người yêu ơi, em biết anh yêu em nhiều lắm, và em cũng yêu anh tha thiết...

Đêm đã khuya, Hoàng Mai đưa người yêu trở về cư xá. Các cành anh đào run rẩy trong gió lạnh, trong khi sương mờ phủ kín hai người. Họ bịn rịn chia tay...

Hôm sau khi trời vừa tảng sáng, Hoàng Mai đến cư xá đã thấy người yêu đợi sẵn trước cổng. Hai người sánh vai chậm chậm bước xuống con đường dốc dài, hướng về hồ Xuân Hương. Tay trong tay họ không thấy ai ngoại trừ bước chân của nhau. Mắt Uyển Nhi long lanh tươi sáng làm lòng anh ấm lại. Xung quanh hồ, những cây thông cao vút vượt ra khỏi những đám cỏ xanh mơn mớn. Chu vi hồ rộng độ năm cây số và có hình trăng lưỡi liềm, nước hồ yên tĩnh, được xem như là viên ngọc quý của Đà Lạt.

Bên kia hồ là Sân Cù được ví như trái tim của Đà Lạt, với những đồi cỏ xanh non chạy dài thoải thoải, soi bóng xuống mặt hồ.

Hôm nay bầu trời mờ trắng xóa, tia nắng ban mai rọi xuống yếu ớt, gió se lạnh. Sương mù cuốn lấy hai kẻ yêu nhau, nhưng những sự kiện bên ngoài đó không thể làm lạnh hai trái tim đang yêu nhau nồng nàn. Thời gian ơi, xin hãy ngừng trôi!

Nhìn mặt hồ xanh sâu thăm thẳm, Uyển Nhi đọc nho nhỏ đoạn thơ của Hàn Mạc Tử:

- *Ai hãy lặng thinh chớ nói nhiều
Để nghe dưới nước đáy hồ reo
Để nghe tơ liễu run trong gió
Và để nghe trời giải nghĩa yêu*

Sự im lặng choàng lấy hai người... Một lần gặp nhau để rồi lại phải xa cách ngàn trùng, hôm nay và còn ngày mai nữa là anh lại trở về đơn vị để chu toàn bốn phận cùng trách nhiệm của một vị chỉ huy thời chiến. Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng trong đầu nàng: Tại sao anh phải xa cách mình hoài? Biết bao lâu mình mới gặp lại anh?" Niềm vui không bao giờ trọn vẹn, nỗi buồn chợt ùa đến vây kín tâm hồn. Uyển Nhi dựa đầu vào vai người yêu. Cảm thấy những giọt lệ ấm thấm ướt vai mình, Hoàng Mai vòng tay ôm người yêu, thì thầm:

- Em đừng buồn nữa, Anh hứa chắc sẽ tìm dịp để em và anh có thể gặp nhau sớm....

- Anh về Pleiku thiệt hả anh?

Hoàng Mai vuốt tóc người yêu, anh muốn ở lại đây với người anh yêu lắm chứ, nhưng đời trai thời chiến là vậy. Với trách nhiệm và danh dự của cấp chỉ huy mũ nâu thì bốn phận luôn là ưu tiên hàng đầu; với anh, gặp được người yêu trong lúc này là Trời đã thương anh nhiều lắm.

Tay trong tay họ bước đi trên con đường Chemin de l'amour vòng quanh Lữ Quán Thanh Niên. Đường mòn quanh co giữa đồi thông vương đầy những lá khô rơi rụng đã đổi thành màu nâu úa, trong khi những bụi cây nhỏ chen lẫn những cánh hoa dại làm cho nét đẹp hoang dã tươi sáng hơn. Hoa lay động trong gió như gập đầu chào đón hai kẻ đang hạnh phúc. Họ bước chậm chậm để thấm từng giọt tình yêu... Vòng xuống chân đồi, phía bên tay trái là ngọn đồi thoải thoải với những căn nhà sang trọng, tĩnh mịch, nên thơ, nằm lẫn giữa những cây thông cao. Uyển Nhi mỗi tuần hai lần đều đặn đến nhà ông Thiếu tá T. trong trời lạnh, tại khu vực này, dạy kèm cho các con nhỏ của ông để kiếm tiền đi học.

Xuống khỏi chân đồi, vòng trở lại khu phố chợ Hoà Bình, cả hai bước vào cà phê Tùng tìm chỗ ngồi trong góc, cùng nhau nhâm nhi tách cà phê sữa nóng đang bốc mùi thơm ngạt ngào. Họ im lặng nhìn nhau, buồn vui lẫn lộn... Tiệm đông người, phần đông là nhà báo và nghệ sĩ. Ai cũng có vẻ trầm tư với thế giới riêng của họ. Người thì đọc báo, người thì loay hoay viết, người thì lắc lư chiếc đầu theo tiếng nhạc vàng êm nhẹ. Có người ngồi nhìn kẻ qua lại ngoài đường như để giết thì giờ... Khói thuốc lan tỏa, quện đầy căn phòng mờ tối làm cay mắt nàng.

Ra khỏi cà phê Tùng, ngang qua khu phố, họ bước hướng về phía hồ Xuân Hương, đi thẳng qua cầu. Gió thổi lạnh, Hoàng Mai nắm chặt tay Uyên Nhi như để chuyển hơi ấm. Dưới cầu, mặt hồ gợn sóng li ti. Họ

bước thật nhanh qua con đường đầy thông ròi rẽ vào Nhà Thủy Tạ, là nơi họ đã ghé đến rất nhiều lần. Nơi đây, như được gắn liền với hồ Xuân Hương, nằm ngay trên bờ hồ im vắng, thơ mộng. Nhà Thủy Tạ có một kiến trúc rất đặc biệt, với những lan can rộng nhô ra trên mặt hồ, quý phái mà ta khó có thể tìm thấy ở một nơi nào. Họ ngồi bên nhau, cùng thưởng thức tách trà Lipton chanh đường thơm ấm. Tiếng nhạc êm nhẹ hòa cùng gió lạnh vi vu thổi. Tay trong tay, mắt không rời nhau, họ thả hồn chìm theo tiếng hát của Sylvie Vartan, với lời hát như rót vào tim người nghe. Nơi đây, họ luôn có cảm giác riêng tư, êm đềm, thanh thoát... Thời gian như ngưng đọng, những sợi tóc dài rũ xuống che đôi mắt đen mà anh rất yêu. Uyên Nhi cúi mặt nhìn xuống như lẩn trốn ánh mắt người lính mũ nâu, tâm hồn chơi vơi trong nỗi buồn vừa ập đến, vì thời gian có được bên anh quá ngắn ngủi, niềm vui không bao giờ trọn vẹn bởi sự chia ly luôn rình rập...

Lòng chùng xuống, xốn xang vì sự chia ly sắp đến, không muốn Uyên Nhi buồn, Hoàng Mai cố đưa người yêu ra khỏi sự suy tư:

- Em cứ vui đi nào. Em có thích bản nhạc vừa rồi không?

- Chưa chi em đã thấy nhớ anh...

Cứ vậy, một ngày trôi qua quá nhanh cho hai người đang yêu nhau và sắp phải xa nhau.

Hôm nay nữa thôi là Hoàng Mai phải trở về đơn vị, TĐ 11 BĐQ xa xôi mãi tận Pleiku mà Uyên Nhi chưa hề đặt chân đến. Anh thương người yêu phải chịu đựng nỗi buồn xa cách, mà chính anh, sự thiếu vắng cũng làm hờn anh tê tái. Nắm chặt tay người yêu, anh đưa nàng đi quanh những con đường đầy thông mà họ đã đi qua nhiều lần. Họ bước vòng quanh trên cỏ dại mơn mớn cạnh hồ nước nhỏ gần Sân Cù. Cả hai ngồi xuống

thảm cỏ êm, ngắm nhìn trời xanh, với những áng mây trải dài làm áo, khiến ánh nắng dịu dịu. Dựa đầu vào vai anh, Uyên Nhi bứt cọng cỏ non rồi quét nhẹ vào má anh. Lòng anh rung động, vòng tay ôm vai người yêu, úp mặt lên mái tóc đen mềm... Không gian lắng đọng, tiếng gió vi vu, lá thông rì rào, mắt em nhìn xa xôi buồn ngây dại... Không ai muốn đếm thời gian nữa...

Hoàng Mai đưa người yêu ghé vào nhà hàng Mê-Kông đối diện chợ Đà Lạt... gọi lại trong nàng kỷ niệm ngày đầu hai người gặp nhau... Uyên Nhi chớp nhẹ đôi mi... Những hình ảnh êm đềm thời chớm yêu anh như sống lại, lòng lâng lâng nhớ đến hôm nao... khi nàng cùng ba người bạn thân bước vào nhà hàng, có hai chàng sĩ quan trẻ tuổi theo vào. Họ ngồi bàn xa xa, ánh mắt ai đã theo dõi làm Uyên Nhi cuống quýt đánh rơi chiếc đĩa... Sau bữa ăn đó, hai chàng lính hào hoa đi theo bèn gót, làm quen và xin đưa bốn nàng sinh viên về tận cư xá thông reo. Anh đi kề bên xin xách dùm Uyên Nhi giở trái cây... để từ đó, anh và Uyên Nhi như bị hút vào nhau... Có phải là tiếng sét ái tình không? Nàng không hiểu, nhưng sau hôm gặp gỡ định mệnh ấy, chiều nào anh cũng ghé tìm thăm... Uyên Nhi bắt đầu nhớ nhung, mơ mộng, băn khoăn...

Hoàng Mai nhìn người yêu đang chìm trong dĩ vãng, lòng anh bồi hồi xúc động... Yêu anh, Uyên Nhi thật sự chưa khi nào hưởng được niềm vui trọn vẹn. Anh luôn ở thật xa người tình bé nhỏ. Anh tự hứa trong lòng là sẽ cố gắng xây dựng một tương lai tốt hơn cho cuộc sống sau này, để bù đắp cho những nỗi buồn mà Uyên Nhi đã trải qua. Hoàng Mai nắm nhẹ tay người yêu khiến Uyên Nhi như bừng tỉnh, mắt nai ngơ ngác nhìn anh... Anh dìu người yêu đứng dậy, bước ra bên ngoài. Hai người đi vòng xuống bờ hồ Xuân Hương. Gió nhẹ nhẹ, nước hồ xanh lam dịu dàng, êm đềm phẳng lờ như pha lê, im lặng vô tình không biết đến tâm hồn của hai kẻ yêu nhau đang dậy sóng vì sự chia ly sắp đến... Uyên Nhi lặng lẽ đi, dựa sát vào anh, ôm lấy cánh tay anh như muốn tận hưởng những giây

phút ngắn bên người yêu. Màn đêm rũ xuống... Ánh trăng đêm nay lung linh trên bầu trời cao, tỏa một màu trắng ngà thanh thoát, tia sáng phản chiếu trên mặt hồ làm những gợn sóng lăn tăn ánh màu bạc... Trăng ơi, trăng đẹp lạnh lòng quá... cô đơn quá. Trăng buồn lắm phải không?

Đèn đường được thấp sáng từ bao giờ họ cũng không để ý đến. Cả hai như cố níu kéo thời gian, bước chầm chậm bên nhau, rồi dừng chân. Họ tựa vào gốc thông bên bờ hồ, tay trong tay, mắt nhìn nhau, hồn họ lắng đọng... nhưng thời gian không vị nể một ai, rồi cũng đến lúc họ phải chia tay.

Hoàng Mai đưa Uyển Nhi trở về đại học xá TVK nằm trên đỉnh thông reo, với tiếng gió rạt rào, ngọn thông nghiêng ngả... Nhìn người yêu thần thờ, mái tóc đen dài rũ xuống che khuất nửa khuôn mặt u buồn, lòng chùng xuống nhưng anh cố lấy giọng bình thản:

- Em đừng làm mặt xấu nữa... em khóc thì làm sao anh đi được.

Hai người sát vai sánh bước trên con đường mòn trải đầy những viên đá nhỏ. Khu rừng thông âm u bọc quanh đỉnh đồi, nằm trên cao nên gió lạnh luôn vi vu thổi. Những dãy nhà nho nhỏ làm bằng gỗ được sơn màu nâu và trắng dành cho nữ sinh viên, êm đềm tọa lạc ở khu đất chính giữa, đầy những cây thông cao cùng cây anh đào - Uyên Nhi từng ví anh như cây thông sừng sững, còn nàng như cây anh đào mềm mại, dựa vào thân cây thông cao vút, vươn những cành đào nhỏ như muốn cuốn lấy thân cây thông- Thỉnh thoảng hai bên đường có ánh đèn vàng mờ nhạt, yếu ớt toả xuống. Những lá thông khô trải đầy như lớp thảm vàng úa dưới gót chân hai kẻ yêu nhau. Thấp thoáng trong bóng tối, nằm chen trong bụi cỏ hai bên vệ đường, vài cụm hoa nho nhỏ, lung linh, khiêm nhường ẩn hiện mờ ảo... Uyên Nhi cúi xuống bứt một cánh hoa dại màu tím gắn vào khuy áo anh, tiếng nàng nhẹ như hơi thở:

- Em gửi những nụ hôn vào cánh hoa nho nhỏ này. Hoa sẽ theo chân anh trên chặng đường về...

Bầu trời thăm thẳm tối, trăng đã trốn mất không còn nữa. “Trăng ơi! Có phải trăng sợ chứng kiến cảnh chia ly sắp đến không?” Ánh đèn hiu hắt buồn rớt xuống ôm phủ họ, khi sương bay nhiều, lấm tấm những hạt nhỏ đọng trên mái tóc dài... Đêm khuya, gió lạnh, thời gian bên nhau không còn bao lâu nữa, nhưng họ vẫn chưa muốn rời con đường xao xác lá thông rơi mà họ đã đi qua biết bao nhiêu lần.

Hoàng Mai, nâng cằm người yêu lên, nhìn vào đôi môi nồng như cánh anh đào của nàng, thiết tha dặn dò:

- Khuya lắm rồi, em vào đi, đừng buồn nữa. Anh hứa sẽ tìm dịp đến thăm em sớm... Anh rất vui đã được đến thăm em lần này. Em cũng biết là chúng ta yêu nhau trong thời chiến, và em phải hiểu trách nhiệm của anh đối với đơn vị quan trọng như thế nào. Riêng với em, anh yêu em nhiều lắm... Anh muốn em tin tưởng vào anh hoàn toàn, và đừng bao giờ để sự nghi ngờ nhen nhúm giữa tình yêu của chúng mình. Có vậy, anh mới yên chí dốc hết tâm trí để làm việc, hầu vun đắp tương lai cho em và anh. Em phải cứng rắn lên để giúp anh. Chúng ta sinh ra là để sống bên nhau, không có gì có thể chia cách chúng ta được... Em phải hứa với anh là em chờ anh, Uyển Nhi nhé.

Giờ sẽ có người đến đưa anh ra phi trường Cam Ly. Từ đó anh sẽ tìm cách để trở về Pleiku. Anh sẽ phải đợi ở sân bay không biết bao lâu, có thể suốt đêm nay cho đến ngày mai... Anh không có tên trên chuyến bay nên anh phải đợi thôi... Em vui lên cho anh yên tâm, và hứa là em luôn tin anh, đi học ngoan đều... Em sẽ không khóc... Nghe em!

Uyển Nhi nhắm mắt, kiễng chân ôm chặt cổ Hoàng Mai, như không muốn rời xa anh... Giọng nàng đứt quãng:

- Em sẽ nghe lời anh... sẽ đi học... sẽ đợi anh... Em yêu anh... Nhớ anh...

Rồi cả hai bịn rịn rời nhau. Uyển Nhi quay lưng, chớp mắt, bước vội qua cánh cổng màu trắng to cao, không muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má...

Một lần nữa Hoàng Mai lại phải rời người yêu với bao thương nhớ... Anh trở về Pleiku để cùng những người lính Biệt Động Quân chu toàn trách nhiệm bảo vệ quê hương... Riêng với Uyển Nhi, anh hiểu tình yêu anh dành cho nàng đã vượt không gian và thời gian...

Nép mình bên cửa sổ của cư xá, Uyên Nhi, nhìn theo bóng người yêu xa dần... xa dần, rồi từ từ mất hút trong bóng đêm, mà lòng cảm thương người yêu cô đơn... Tiếng gió vi vu, cành anh đào cong xuống như muốn níu kéo người lính mũ nâu trở lại, trong khi lá rơi rơi tả... Mới đó mà lại xa anh rồi, một thực tế lạnh lùng mà dù không muốn, Uyên Nhi cũng phải chấp nhận. Sự hụt hẫng làm lòng nàng trống vắng, chơi vơi. Cuộc đời lắm lúc vô nghĩa quá!

Tiếng nói chuyện ồn ào vui vẻ vang lên, nhưng Uyên Nhi gục đầu xuống khi các bạn bước vào, vì không muốn các bạn nhìn thấy mình đang khóc mà sẽ an ủi... Những điều đó sẽ không giúp được gì cho Uyên Nhi trong lúc này, mà chỉ làm cho lòng nàng đau đớn thêm, và những câu trả lời sẽ trở nên gượng gạo. Nàng muốn sự im lặng, tĩnh mịch để tìm sự lắng đọng cho chính tâm hồn đang tan nát của mình. Uyên Nhi úp mặt vào chiếc gối để dấu đôi mắt nhòa ướt, cùng để đè nén tiếng thổn thức... Trong đau buồn, Uyên Nhi thầm nguyện cầu:

“Thượng Đế ơi! Xin Ngài gìn giữ bước chân người yêu... Và cho anh trở về Pleiku được an toàn.”

Con đường Tình yêu vòng quanh đại học xá TVK, nằm trên đỉnh thông reo đã là chứng nhân cho mối tình thơ mộng thiết tha của họ, cũng chứng kiến sự chia ly xé nát lòng nàng... Hàng cây thông hùng vĩ, chen lẫn các cây anh đào, thay hết lớp áo này tới lớp áo khác, biến đổi theo mưa nắng, nhưng con đường mòn đầy những hòn đá nhỏ phủ kín rêu phong, sâu thẳm, âm u với rừng thông luôn reo trong tiếng gió, đẹp hoang vu, lãng mạn từng làm hồn họ ngây ngất, vẫn hiện diện nơi đây mãi mãi. Con đường trải dài im vắng, đếm từng bước đi của họ, đã in dấu chân của người lính trẻ mũ nâu cùng nàng sinh viên trường CTKD Đà Lạt, cứ tồn tại theo cùng thời gian... giống như mối tình thắm thiết của họ sẽ sống mãi không phai tàn...

Rất nhớ...

4/2013

